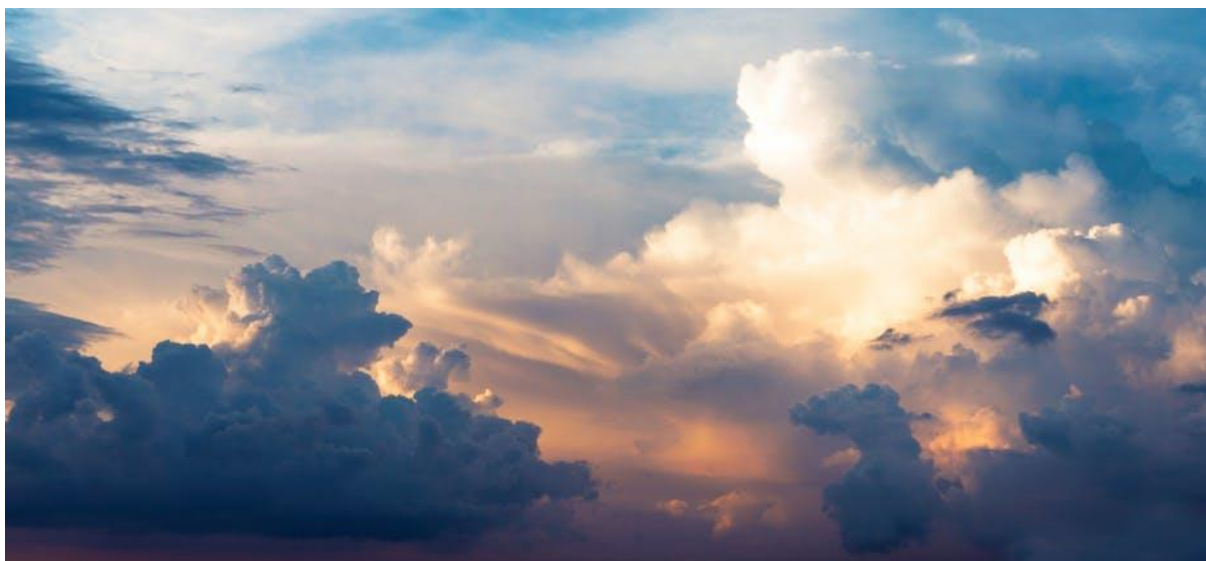

Lelki morzsák - 8

Örökélet vasárnapja - az egyházi esztendő utolsó vasárnapja

„Azokban a napokban pedig, ama nyomorúság után, a nap elsötétedik, a hold nem fénylik, a csillagok lehullanak az égről, és az eget tartóerői megrendülnek. És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőkön, nagy hatalommal és dicsőséggel” Márk ev. 13,24-26

A keresztyén egyház ősi hagyománya, hogy az egyházi esztendő utolsó három vasárnapján az ítélet, a reménység és az örökélet kérdésével foglalkozik. Nehéz témák ezek, melyek aggodalommal és bizonytalansággal töltik el az ember szívét. Arra a kérdésre, hogy mi vár ránk az idők végezetén, nehéz választ adni. Amint Péter apostol írja levelében, hogy *„vannak némely nehezen érthető dolgok, amiket a tudatlanok és állhatatlanok elcsúrnak-csavarnak, mint egyéb írásokat is, a maguk veszére.”*¹ Olyan dolgok ezek, melyeket az ige hallgatóinak és magyarázóinak is könnyű félreérteniük. Ezek közé tartozik az örökélet kérdése is.

Az ember fantáziáját mindig foglalkoztatta, hogy mi lesz a sorsa kicsiny bolygónknak, mely évmilliók óta kering pontosan meghatározott pályáján a világmindenség parányi naprendszerében, s amelynek közel 8 milliárd lakosa között néhány évtizedre ott vagyunk mi is. Az optimista és pesszimista nézetek mindig jelen voltak illetve vannak és hol ez, hol az a tábor hallatta erősebben a hangját. Egyik táborhoz sem kívánva tartozni, nézzük meg azt, hogy mit mond erről a Szentírás idézett szövege, melyben Jézus is beszél a világ végéről. „Akkor meglátjátok az Emberfiát” - mondja.

Keresztyén hitünknek egyfajta belső feszültsége, hogy most nem látásban, hanem hitben élünk. Nem látjuk az Örökkévalót és nem látjuk a Megváltót sem. Sőt a látottak ellenére kell a hit útját járnunk. Annak a tapasztalatnak a dacára, melyben látjuk a bűn hatalmát és ezzel szemben hisszük a bocsánatot. Látjuk a halál valóságát és ezzel szemben hisszük a feltámadást.

¹ Péter 2. levele 3,16 b (Károli Gáspár fordítása)

Látjuk a szenvedés valóságát és ezzel szemben hisszük, hogy egyszer valósággá válik az ígéret, miszerint „*letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé*”. (Jelenések 21,4) Bizony most „hitben járunk, nem látásban” – ahogyan azt Pál apostol megfogalmazza, de ugyanő vallja, hogy eljön majd a „színről színre látás valósága.”, amikor meglátjuk Őt, kihez most hitünk által tartozunk. Igénk ezzel biztat a kitartásra a hitünk megélésében és mindennapi harcában.

Ez a „mégis” reménység amolyan „annak dacára” való jövőbe vetett makacs keresztyén reménység, amely jelen helyzetünkben és gondjainkban is utat tör magának rávilágítva arra, hogy életünk és sorsunk mennyire nem a mi kezünkben van. Jézus szavai arra biztatnak tehát, hogy a mi hitünk reménység is legyen. Az eljövendő teljesség, a célba érkezés reménysége. Indítson ez arra, hogy gyorsan folyó időnket ne tékozzoljunk el. Boldog az a szolga, akit az Ura munkában talál.

*Gyorsan folyó időmet Az Úr nem adta hiába, De azért, hogy erőmet
Szánjam oda jó munkára; Hogy mint drága vagyonnal Éljek vele haszonnal.*

*Ne engedd könnyelműen Elhenyélnem életemet, Add, Uram, hogy serényen
Tegyem kötelességemet, Végezzem jól dolgomat, Reád bízva utamat!*

*Hivatásom ösvényén Adj erőt tovább haladnom, S minden este őszintén
Tetteimről számot adnom! Ha igaz és hű leszek, Lelki nyugtot úgy lelek.*

*Bár te hosszútűrő vagy, Bűnbánatra int kegyelmed. Erőt, Szentlelket te adj,
Ne másban bízam, csak benned. Áldás, béke forrása, Te serkents kitartásra!
(Ev. Énekeskönyv 450.)*

Az örök élet nem olyasvalami, ami a tulajdonunkban van, ha a Krisztus táborához kötelezzük el magunkat. Az örök élet nem egy elintézett „nyeremény” az élet után. Ez egy remény, mert Urunk azt ígéri, hogy végül majd új eget és új földet terem, „amelyben igazság lakik”. És mi hisszük, hogy ezen az új égen és új földön, minden sötétségtől és esendőségünktől megszabadulva, nekünk is helyünk lesz. Hogy milyen módon és formában, az rejtve van előttünk. Végül a földi lét és az örök élet egyensúlyát érzékeltessék Luther szavai, miszerint: „míg lábunkkal a földön járunk, szemeinkkel az égbe nézünk”.

Berzsenyi Dániel: *A KÖZELÍTŐ TÉL* (Részlet)

Hervad már ligetünk, s díszei hullanak.
Tarlott bokrai közt sárga levél zörög.
Nincs rózsás labyrinth, s balzsamos illatok
Közt nem lengedez a Zephyr.
Oh, a szárnyas idő hirtelen elröpül,
S minden míve tűnő szárnya körül lebeg!
Minden csak jelenés: minden az ég alatt,
Mint a kis nefelejcs, enyész.

(Dr. Pócze István)